

Prooctu'
male'
Johanku

P R O R O C T V Í
M A L É J O H A N K Y

PROROCTVÍ MALE JOHANKY

DOBŘÉ DÍLO 1915

Ú V O D

V řadě jiných zjevení a proroctví vydáváme nyní toto **Proroctví Malé Johanky**. V jádru nepřináší nic nového. Všecky události, jež ohlašuje, předpověděny byly mnohokrát, již v knihách Písma Svatého, Isaiášem, Joelem, Apokalypsou, a potom vidoucími Církve od prvních dob až do století nynějšího. I s Velikou Zvěstí, kterou přinesla sama Královna Proroků, když všichni poslové předchozí ničeho nezmohli, se zjevením La Salettským, v němž všechna proroctví slavně se sbíhají, jest proroctví toto v úplné shodě, ba jest jen jakýmsi jeho obtlumočením.

Ale přece není to pouhá parafrase věcí už známých. Nikde nejsou zvěsti ty v takovém sestavení, v takovém podání a s tak odlišným akcentem. O osobě Malé Johanky nevíme sami ničeho ; ani vydání původní, z něhož náš text přeložen, nepraví o ní nic určitějšího ; jmenuje ji jen Malou Johankou a poznamenává, že proroctví jest z r. 1885 a že ona i vydavatelé podrobují se textem tím plně autoritě církevní.

Z četby však dosti se o ní dovíte. Nebyla-li v době sepsání tohoto proroctví ve věku dětském, před Bohem jistě byla roztomilým, nevinným děťátkem. Výstrahy a hrozby, jež ohlašují vidoucí ducha mužného a mocného, zarážejí snad svou přísností nebo popouzejí k odporu ; slyšíte-li však tytéž věci z úst této líbezné panenky, nelze jim odolati. Není tu rozhorlení, ale přece jaká síla !

Pravili jsme, že v jádru není v tomto dílku věcí, které by nebývaly už byly pověděny. Ano v jádru ; ale ač i ty věci „známé“ jsou opravdu známy jen několika duším a tudíž celkem neznámy, co tu jinak věcí nových ! jaké postřehy a jaké krásy v každém odstavečku ! A jaký nepřetržitý proud ! Jest to čistý pramének, vinoucí se rozkošnou kvetoucí loukou, s melodiemi a vůněmi jara ; ale přece jaké hluboké tůně jsou v něm !

Zkoumati, zda toto proroctví, tato báseň, jest pravé, t. j. nepřičí-li se v něčem učení Katolické Církve, není na nás; a soudem už jistě prošlo, neboť otištěno bylo revuí „*Di ex el volt*“ a odtud zvláště vydáno, r. 1905. Ale smíme o něm usuzovati po stránce literární, myšlenkové a stylové. A úsudek není nesnadný. Co není dílem genia, snadno se prozradí, byť se autor sebe úzkostlivěji přičiňoval a dílo svoje co nejstřízlivěji psal a nejpozorněji piloval. Může, dejme tomu, Dostál-Lutinov napsati opravdovou báseň, aby nás zmýlil, že to není zplod jeho neochabně čilé marnivosti? nebo zmate nás F. X. Šalda, abychom ho měli za genia rovného těm, s jichž gesty vystupuje?

P o o v o c i p o z n á n b ý v á s t r o m, odpovídá nám Evangelium. A Proroctví Malé Johanky jest dílo tak intensivního rozpětí, linií tak mocných, a od začátku do konce tak jednolité, bez oddechu v takové výši se vznáší, tak každou větou překvapuje, tak podmaňuje svými obrazy, svou dikcí, která ani není prósou, ale rytmickou melodií — že se ani nerozmýšlíme uznati knížečku tuto za pravé dílo genia. Ale pozor! O kom že to mluvíme? Malá Johanka, prosté dítě, jistě ani zdání nemající o literatuře, pochopí, co jí to přisuzujete, přičítajíc jí literární genialitu? Nebo domýšlí se snad něčeho takového? — Již v prvních slovech svých jasně ukazuje, čím jest, a čím chce zůstat: — „*T o t o p r a v í P á n*“ — tedy poselkyní, nástrojem milosti a vůle Boží.

Ale nechme již rozprav o božské i literární autentičnosti tohoto zlatého dílka. Nebyla by ani vhodná chvíle, přiti se s někým o to; na to nyní už skorem pozdě. Ale pro vážnost dní, ve kterých stojíme, a těch ještě vážnějších, které přijdou, rychle již seberme se na mysli a čtème a kajícně rozjímejme. I ti, kteří mocných, mužných hlasů nepřijali, nastřezte sluchu těmto sladkým řečem dítěte. Na pokoreni před Bohem a na uznání jeho přesvaté Spravedlnosti a velebné Prozřetelnosti nikdy není pozdě.

A. L. S.

V Staré Říši, v Suché dni postní, 1915.

H

LE, CO PÁN PRA-
ví proroku, mluvě k
Francii :

Francii

Nechám bezbož-
níka, by mě popou-
zel až do konce :
jakmile však uplyne
čas mého milosrden-
ství, ozbrojím svoji
všemohoucí ruku a
rozdrtím ho jedinou
ranou.

Jest mi tě líto. . . Ó lide, jež miluji, pojd' a po-
hled', co jsem vytrpěl, bych tě přivedl zase k lepším
citům : potil jsem se krví v zahradě Olivetské, po-
něvadž jsem byl přetížen tvými zločiny : a ty's mnou
pohrdl. . . Než jsem dovršil svoji oběť, ustanovil
jsem Svátost své lásky, bych se ti dal za pokrm ;
a ty's mne odvrhl : Ó lide můj, ó moje Francie ! od-
pověz mi : co jsem ti učinil ? . . .

Vzal jsi keř bodlinatý ; skroutil jsi jej v korunu,
vtlačil jsi mi ji hluboko do těla, až do kostí. . . Ó
moje Francie, odpověz mi : co jsem ti učinil ? . . .

Ó lide můj, moje Francie ! co se dálo, bude to-
mu brzo devatenáct set let, ze zloby lidu židovské-
ho, to dále děje se dnes v tvém lůně ! . . . Poněvadž
jsem tě vyvolil mezi všemi národy, bych ti dal dar
svého Srdce, připravil jsi šibenici svému Spasiteli. . .

Dnes, ó lide můj, ó moje Francie ? díky mocné
přímluvě a zásluhám mé převelebné Matky, nalé-

záte milost přede mnou. . . Postavila se přede mne. . . Jest náspem mému spravedlivému hněvu. . . nikterak nepohrdnu její bolestí, ani slzami, jež přišla prolévat na horu svých milovaných dítek. . . Něžná láska, kterou k ní chovám, mne odzbrojuje. . . Jestíť mou Matkou! . . .

Matka bolestí plakala nad královstvím, tak drahým jejímu srdci. . . Andělé, kteří jí sloužili, sbírali do křišťálové číše, ozdobené kameny smaragdovými a jaspisovými, slzy, jež prolévala ze své bolesti nepodobné. S obličejem skrytým do dlaní úpěla, čekala. . .

Archanděl Svatý Michael, ochránce Frankův, podal přemilostivému Pánu tu číši plnou slz Královny Mučedníkův, pohroužené v bolest. Proměnily se v trs diamantův, skvělejších než slunce v pravé poledne. . .

Syn Boží byl při tomto pohledu uchvácen. . . vzrušen, dojat až do nejhlubší hloubi svého srdce. . . Odvrátil na čas svůj popuzený zrak od provinilé země. . . Francouzové, spěchejte tedy k nohám Matky milosrdenství. Jen Jí jste zavázáni, že jsem všeho nezničil. Spěchejte, spěchejte k Ní, drahé dítky; spěchejte všechny, *spěchejte na Svatou Horu. Ona vás tam volá.* Její srdce přeje si vás přitisknouti na srdce mateřské! . . . Přichází dáti vám záruku naděje uprostřed bouře. Oděna šatem nevinnosti, hledí na vás na všechny s rukama skříženými na prsou, s očima pozdviženými k nebi. . . Pravila: „**Jsem Neposkvrněné Početí!** . . .“

Toť zora krásného dne ; toť nebe bez mrakův...
Ona jest vaší Spasitelkou, Ona si přeje spásy lidu svého !

Ona si přeje Krále, totiž.

K němu, ke králi, utíká se ve svém zmatku. . .

Její oko naň pohlédlo, její slovo ho zavolalo, její ruka ho požehnala a ukázala mu Francii jeho urozených předkův na pokraji hrobu. . . víru Frankův již již v troskách. . . nástupce Petrova sevřeného vězením, jak se modlí, trpí a doufá. . .

Jeho, Krále, žádá si lid, by ho spravoval a dobyl vlády Kristu. . . Již jde. . . Francie, ó moje Francie, pozdvihni svých uplakaných očí : hle, tvůj záchrance. . .

Od nejútlejšího věku tě miloval. . . Miluje tě láskou pravou. Neslyš lidí lhářův, kteří až do tohoto dne šálili tvoji upřímnost. Pro tebe, ó moje Francie, jsem ho zachránil. . .

Syt, rozhořčen anarchií všech spiklencův, přichází tě zase pozdvihnout ! Otvírá ti svoje náruči, svoje srdce a svoje bohatství ! Pospěš k němu, neváhej. . . Skýtá ti ho Panna Maria Neposkvrněná. Přijmi ho s láskou ; on jediný tě může zachrániti. . . Čekati ještě, toť pokoušeti Boha, jenž ho zachránil ze své milostivosti, by tebe zachránil z vlády, která jen vše ničí.

Nemař už času, hledajíc, který má panovati. Věštby ho ohlásily dávno před tím, než byl. . . Jeho rod odvozuje se až z prvních století keltické Gallie. Čti si a znova si čti svoje staré pergameny :

svatí o něm pěli ve svých Bohem vnuknutých básních. . .

Prst Andělův ti jej onačuje ještě naposledy, abys neváhala, když se přibližuje hrozný nepřítel, který ti přísahal záhubu ! . . .

Rozviň korouhev Kříže ; jest čas, by triumfoval ! Ten, kterého určuji, by jej ukázal světu u veškeré jeho skvělosti, jest připraven. . . čeká. . . Toť prapor Krále Slávy, toť Boží duha na obloze, toť holubice, opustivší archu a oznamující, že vody opadly zas na svá místa. . .

Moje Matka jest archou spásy. . .

Přeji si, abyste všechny svoje žádosti přednášeli jejíma rukama. Láska, kterou k vám má, byla by nekonečná, kdyby ona sama byla nekonečná. . . Kdož ji milují, mne milují ; kdož ji prosí, mne prosí ; kdož ji slyší, mne slyší ; kdož pohrdají jejími výstrahami, pohrdají mnou, neboť mluvím vám hlasem své Matky.

Jděte k Josefovi ; napodobte jeho ctností ; utíkejte se k němu, by vás doporučil. . . Svatozáře, jež zdobí jeho panické čelo, nemá sobě rovné. Všichni moji vyvolení se sklánějí v nebi, když pronášíte s láskou jeho jméno. Jeho prosba mi jest rozkazem ; nemožu mu ničeho odepřít.

Budiž vzýván též Archanděl Svatý Michael ! Jestíť ochráncem Církve a Frankův. Jeho meč jest mečem mstitelům. On jest věrným Strážcem mých práv a mé cti. Až do konce časův bude volati tím výkřikem : „**Quis ut Deus ?**“

Ať vojínové Kristovi se seskupí kol jeho slavné korouhve! Toť korouhev Krále Slávy. . . Toť korouhev Nejsvětějšího Srdce! Onť povznese na trůn krále, jehož si přeje Bůh. Jest čas; urození Frankové, povstaňte! Vyjměte ze schrány korouhev víry Chlodvíkovy, prvního z našich králův! Pojd'te na Pahorek a obětujte slávu svých vavřínův na oltáři Nejsvětějšího Srdce. Ježíš rozleje ve vašich duších radost blízkého vítězství! Náš prapor bude vítězný: Bůh vojsk jest s námi!

Přeslavný Svatý Diviš, náš praděd ve víře, ten na Hoře Mučedníkův zbarvil jej rudě svou krví; Pan-na Jenovéfa, ta svou modlitbou z rukou Attilových ho zachránila; Svatému Ludvíkovi, nejzbožnějšímu z našich králův, tomu na vypravování, že hrob Kristův jest v nebezpečí, bylo srdce zraněno láskou. Král odchází, s praporem víry rozvinutým, v čele urozených Křižákův. . . Na zemi, posvěcené smrtí božského Vykupitele, tam bojuje. . . potom umírá. . . Povinnost velela, víra a láska triumfovaly!

Jest čas: urození Frankové, povstaňte! Pojd'te a pomstěte svého Boha neuznávaného, pojd'te a pomstěte svého Boha vyvrženého z našich zákonů!

Leťte do boje a zachraňte našeho praporu, po stopách Johanny válečnice. Vpřed, velkodušní hrdinové: skrze nebe, jež vás ozařuje, uvedete nazpět z vyhnanství svého Krále. Brzo steče olej ze Svaté Ampule na hlavu daného Bohem. Potáhnete k vítězství, budete kliditi slávu.

Až na nejzazší konec světa náš Bůh bude poznáván, chválen, milován a adorován! . . . Sláva Bohu

vojsk! Francie jest zachráněna! Chvála Panně Ne-
poskvrněné! Nevěsta Kristova co nevidět bude ko-
runována!

Bože Abrahamův, požehnej vojínu svého Králov-
ství, dej mu vítězství! Zapuď daleko opovážlivého
nepřítele. . .

Ó Panno neposkvrněná, viz svůj lid na kolenou!
Vrať svému zpustošenému Království slávu jeho
krásných dnův. Budeme zpívatí zpěv lásky na tvou
paměť.

ROROKU, VY-
stup na střechu svého
domu!

Nynější stav
bezbožnosti

Dávám ti oči, bys
viděl, uši, bys slyšel,
rozum, bys chápal,
srdce, bys měl sou-
cit s bédami mého
lidu, a jiskru z ohně
mé lásky, bys spě-
chal k oltáři a při-
nášel mi oběti...

Proroku, co vidíš u svých nohou ve velikém městě?

Ó Bože třikrát svatý, dopřej mi času, bych se
bila v prsa, neboť jsem sama první z hříšníkův!...
nevidím v sobě než hříchy... Odpuštění, můj Bože!
odpuštění, mně i mým provinilým bratrům!

Vztyčil jsem svůj stan na Hoře svaté, zpevnil jsem
tvoje kroky na zemi, po níž kráčíš.

Pozři; potom mi oznam, co vidíš...

Ó Bože neskonale spravedlivý v soudech svých,
Ty, jenž jsi strašliv těm, kteří Tebou pohrdali!...
Hle, vidím ve *velikém Babyloně* nespočetné množ-
ství jedovatých štírů; číhají u dveří všech obyvatel;
jak po sobě vycházejí, bývají od nich na smrt bodáni!
Smrt, smrt! zas a zase žne smrt...

Pozdvihni svých očí, pohleď ve stranu zapadající-
ho slunce, poslední paprsek má již postupovati je-
nom tři lokte... potom jest dokonáno.

Ještě deset lun, a hle, všemu jest konec...

Oznam mi, co činí můj lid. Mluv! mluv ještě! Beru tě za svědka. Co vidíš?

Pane, kůň poslouchá svého pána... uděl mi milosti, bych poslouchala všech Tvých přání.

Ó Bože třikrát svatý! vidím ohavnosti, jimiž se hyzdí dítky liské!... moje péro se vzpírá napsati je...

Mluv v podobenství, bys nepohoršil nevinných, kteří budou čisti tyto stránky.

Pane, Ty jsi čistota podstatou!... vidím obyvatele veliké té nevěstky, té, jež zkazila všechny krále země. Vidím je v podobě ohyzdných plazův; hrouzí se o překot do stoky bláta a kalu. Vystupuje z ní hnilobný zápach. Děti není již poznati: strojí se sestoupiti do ní žhoucí lávou, která je sežírá.

Pane, Pane! rychle jim sešli na pomoc svoje anděly, neboť ve chvíli stanou se též ohyzdnými plazy! Mezi křesťany zdomácněl zločin Sodomských.

Pohled výše...

Pane, dovol ať mlčím!

Chci pravdu všem...

Nech ve stínu těch, na něž se obrací ono slovo:

Budte svatí, poněvadž já svatý jsem!

Bylo by třeba slz krvavých, by se oplakala jejich proradnost: jejich pohoršení padá na mne. Toť záminka nevěřícím, by mne zahrnovali urážkami... Budou šlapání, jako vinař šlape hrozny v kádi...

Pane, Pane! chvátám odejít s tohoto místa, neboť cítím, že síly mne opouštějí. Dokudž mi budeš zjevovati svůj spravedlivý hněv?...

Proroku ! nesestupuj s místa, na němž jsi mi na dosah : hned osvítím zase tvůj pohled.

Staniž mi se, Pane, podle slova Tvého !

Pohled kolem sebe na království Frankův v den, který jsem si vymínil, bych přijímal hold jejich klanění, lásky a vděčnosti za všechna dobrodiní, jimiž je bez ustání zahrnuji . . .

Co vidíš na ulicích města a ve vesnicích ?

Pane neskonale dobrý, všude spatřuji lidi, kteří na Tebe už nemyslí více, než kdyby Tě ani nebylo !

Slyším se všech stran hlasy, jež pronášejí děsná rouhání . . . Můj Bože, co jen učinil jsi lidem, že Tě takto týrají ?

Vidím některé, jak zapřahují voly, by s nimi orali, vzdělávali svůj pozemek, jiné, jak zapřahují svoje knížecí oře do nádherných ekypází, by rychleji letěli na všelike zábavy ; člověk z obchodu jde za svou živností, třeba mu zlata, zlata, zas a zase zlata !

Vidím rozkošníky bohatce, jak se ubírají na skvostné hostiny. Jdou vedle chudého, který jest jejich bratrem, krčíce rameny na znamení opovržení. Podobní pohanům, činí si Bohem břicho.

Ó Bože, mstiteli nepravosti ! všude vidím dítko lidu týráno, jako bývá týrán bídný otrok. Tím, že zákon neděle jest od neznabožké vlády zrušen, jest doháněno ohýbat se podle hemutiskovatele. Hle, tedy Pane, lid, tento podíl tak drahý Tvému Srdci, uvržen v největší bídu ! Vzali mu víru ! není pro něho již naděje ! Po smrti všemu konec, praví se mu. Není Boha ! tudíž není Nebe ! není odměny, pekla, trestův ! . . .

Stal se tažným hovadem boháčovým, který z něho tyje.

Hle však, on mluví s cesty: pozbývá rozumu, srdce jeho počalo nenávist . . . Nelze, aby tomu bylo jinak! Pyšný bohatec se směje jeho bídě. Dráždil ho, hanobil ho, podváděl ho.

Co učiní? . . . Zemřítí hladem? . . . Chopiti sezbra-
ní a pomstíti osud šťastnější než jeho! Požádal jmě-
ní statkářova! Třeste se, třeste se, lidé bez Boha,
netoliko o svoje jmění, ale i o svoje životy!

Zabíjeli jste duše Kristovy: naleznete svůj trest!

Ó lide nešťastný, vezmi a čti!

Ortel jest neodvolatelný!

Toť poslední výstraha, dávaná mým milosrden-
stvím.

Toť *Mane, Thekel, Fares* Francie . . .

Nebudu ti už posílati svých prorokův. Ušklíbal
jsi se nad nimi, vypískával jsi je jako nějakého vy-
pravovače bajek na veřejné cestě; proto sahám v
této chvíli k pomoci nejzazší; užívám, káraje tě z
tvých bezbožností, péra spisovatele bez vzdělání,
abych tě přiměl roditi důstojné ovoce pokání.

Jsem Pánem svého slova: dopřávám, komu se
mi líbí, by je slyšel. Kdo se odváží mluvití proti
mým skutkům? . . . Vzdělanci a mudrci jsou mi pod-
vodníky a lháři, nemohu se obrátiti na ně, by při-
vedli lid zase na stezky pravdy.

Nečiní než to, co se líbí jim, a nikdy, co se líbí
mně: myslí si, že jim jest dovoleno vše, vyjma po-
slouchati mne. Srdce přímého, toho hledám; pro-

stota líbí se mi neskonale více než všeliká vyškolenost v písmech. Písmě nemůže spasiti beze skutkův; kdo si vášnivě žádá oslavovati mne, zhrdá úctou tvorův; a třeba-li, svoluje býti považován za blázna, jen aby mne oslavil.

Hle, láska dokonalá. Až k němu se snižuji; osvěcuji ho a rozohňuji ho; vyjevují se mu dle rozpětí jeho lásky ke mně! Co mi sejde na něčím zevnějšku, jenom když jest spravedliv! Přece však nacházím-li ho v chatě, jsem uchvácen: neboť já, Syn Boží, jsem vzorem svých Svatých: raději jsem zvolil chlév než palác nějakého krále.

V chatě, tam nalézám úctu k svým zákonům; Kříž zůstává její jedinou ozdobou, její svrchovanou útěchou. Proč? Ach, proto, že chudý trpí, pracuje a modlí se ve dne i v noci! Pláče a úpí; povznáší svého srdce ke mně, neboť ví dobře, že jsem jeho bratrem, neboť tak jako on byl jsem na posledním místě ve společnosti.

Pyšný bohatec užívá všech rozkoší, krmí se jimi. Krucifix nemá pocty prvního místa v jeho paláci: třeba mu věci uměleckých! . . . Blázne, rozkošníku, jsem rukou, jež tě udržuje: v mžiku mohu z tebe učiniti žebráka; tvoje statky jsou mým vlastnictvím. Vyháníš mne ze svého příbytku, jako se zbývají lidé něčeho, co zapáchá! . . . Rozbíjíš můj kříž . . . Házíš jej bez rozdílu do neřádův . . . Třes se, třes se! moje trpělivost jest u konce . . . Přísahám ti skrze sebe, kterýž jsem Bůh živý, budeš se před ním třásti v ruce dítěte! . . .

Toť meč plamenný, toť meč s obou stran broušený, toť postrach démonův! Bude státi až do konce světa.

A až tento svět, který mi v tvář metá potupu, vrátí se zase v nicotu, uvidíš jej zářící jak slunce . . . uvidíš jej zrudlý mou krví, kterou jsi pohrdal. Stvořil jsem člověka bez něho, nemohu ho spasiti, zamítá-li svou spásu.

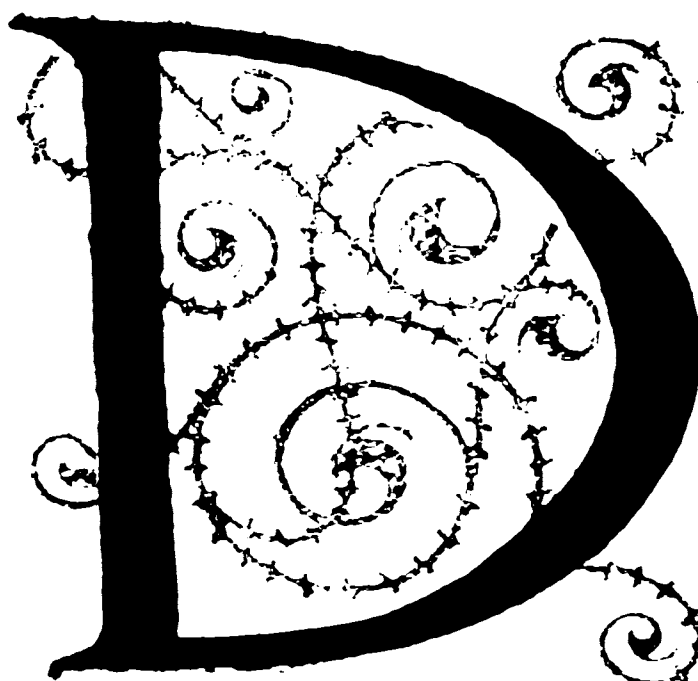
Plačte a úpějte nad neštěstím svých bratří, kteří ztratili víru, tu drahocennou víru, kterou jsem dal v ochranu své něžně milované dceři, Francii.

Och, země úrodná slávou a dobrými skutky, kam jsi dala svou čest? . . . Stala jsi se terčem vtipův svým sousedům . . . Posmívají se ti! . . . Plně jsi si toho zasloužila: posmívala jsi se Stvořiteli, svému Spasiteli! . . .

Kde máš zbraně, jimiž bys se bránila, neboť nastává chvíle útoku . . . Ohlédni se za sebe: *národ bezbožný co nevidět přijde a vrhne se na tebe*. Kde jsou tvoje síly? Kde tvůj král? . . . Není ti žádné lidské pomoci! . . . Toho, který s mým přispěním může a chce tě zachrániti, toho jsi nechtěla . . . Poněvadž tento muž jest můj, obracíš se k němu zády! . . .

Budu jednati já sám, s těmi nemnoha, kteří mi zbývají. Zachráním tě, i když si nebudeš přát. Ó lide nešťastný! proč se chceš tak vzpínati proti lásce mého Srdce? . . . Toho Srdce, jež tolik lidí milovalo, zvláště Francii! . . . Dobyl jsem si jí v její kolébce, nebudeť mi odňata!

Člověče lži, nebylo ti dosti na tom, že jsi řekl ve svém srdci: „není Boha, činím, co uznávám za dobré“: vrhl jsi se jako pekelný tygr na lidstvo, jež jsem vykoupil svou krví na stromě kříže; svými převrácenými naukami rozlil jsi temnoty na jeho víru; řekl jsi ve svém srdci, ve svém záští proti mně: „nikdo už se nebude klaněti Bohu pravému. Vyhladíme jej. Nebudiž mezi námi leč Bůh neznámý!“

LOUHOČEKÁNÍ
Boží jest u konce, a
tato slova praví po-
puzený Bůh: Mám
dosti zchytralostí
tvých. Moje láska
vzbudila jen tvůj
úsměšek... Má po-
msta stojí za tebou!
Vytne ti co nevi-
dět políček, od ně-
hož ti zrudne tvář,

ještě než padneš pod mými ranami. Ty sama o-
brátíš svůj meč, zoufalý, popuzený, proti sobě a na-
plníš ono druhé slovo prorokovo: „Bezbožný mne
uzří; bude skřípěti zuby a umře ve hříchu svém“.

Ale nebude se ti nedostávat milosti mé! Obkliču-
jeť tebe, svírá tě se všech stran; a přese vše ty zaví-
ráš uši, ty zavíráš oči! Činíš se hluchým a slepým;
zatvrzuješ své srdce poslednímu paprsku svého svě-
tla... Nemáš hlasu svého svědomí, jenž volá, jenž tě
chce přiměti, bys ohnul koleno přede mnou?

Jest veta po všem, rouhal jsi se mu! Nechceš své-
ho Spasitele: odvrhuješ každý lék, jako by někdo
odvrhoval jed... Otekl jsem od tvých jedovatých u-
štknutí... Roznítila jak plamen můj hněv proti to-
bě, nemíním již s tebou odkládati...

Jsem Ten, kterýž jsem. Všichni časové mi příslu-
šejí: minulost, přítomnost i budoucnost. Přísahal
jsem to, co nevidět se pomstím jako Bůh dobrotivý.

Ztrestám tyto lidi z bláta. Ale uprostřed jejich srdcí zasvítlí poslední paprsek mého milosrdenství, aby mne poznali a prosili o milost. Přisahám to skrze sebe, kterýž jsem Bůh živý, budou-li se káti tito lidé ve svých posledních chvílích, budu k nim, jako jsem byl k dobrému Lotru ; řeknu jim v nesmírnosti své lásky : Budete dnes se mnou v království mého Otce. Neboť přišel jsem, bych spasil hříšníky, a chci, aby to věděli. Nebudou-li chtít mého milosrdenství, jenom nerad je udeřím věčnou smrtí.

Zastav, Pane ! zastav svoje pomsty !

Nikterak se nezastavovali v urážkách, jež na mne kydali ! Já, jejich Bůh, nikterak se nezastavím ! Chci je ztrestati bez milosrdenství.

Hle, všecko obnovím ! . . .

Popatř nad svoji hlavu . . . Co vidíš ?

Pane, neskonale spravedlivý ve svých soudech, Pane, dopřej mi chvíle, bych se pohrouzil do prachu své nicoty ! Jsem v tvých očích zemským červem ! Jsem v tvých očích nepatrným komárem . . .

Pane, vidím nad svou hlavou vozy tvých božských pomst . . . Slyším je, jak se valí s rachotem . . . Kola těchto vozův jsou se všech stran plna očí ; zdá se, že jsou nešeny na křídlech větrův . . .

Ořové, letící před nimi, jsou obrněni ; z nozder vyráží jim plamen a jakýsi meč s obou stran broušený. Slyším praskot křídel ozbrojeného **Silného !**

Vidím oheň, plamen . . . Dým zatemňuje nebesa . . .

Jdi dále, jdi ještě dále ! Co jsi spatřil, jest teprve začátek trestův, uvalených na lid, jenž se zpronevěřil

mým zákonům. Pohled ještě ! beru tě za svědka zkaženosti jeho srdce.

Ó Bože třikrát svatý ! Hle, vidím, jak všechno tělo porušilo cestu svou. Kam se poděje člověk, kterého jsi ztvárnil z hlíny země, budeš-li ho souditi dle rozsahu jeho zločinu ? Nic v člověku není nevinného !

Všichni jsme si zasloužili trestu. Pane, neodvažuji se již pozdvihnouti očí k Tobě ! břímě zločinův s velikou silou drží mne sehnuta k propasti, do níž jsem si zasloužil padnouti.

Pozdvihni svých očí a pohled !

Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil ?

Vidím nebe zataženo smutečným příkrovem. . . odpírá svítiti na lidi, kteří sestoupili pod nerozumné zvíře.

Hle, sešlu novou potopu na zemi, neboť líto mi, že učinil jsem člověka. Nepřikvačí na něho se všech stran vody, nýbrž oheň, krev, mor, hlad.

Nebesa, nedávejte již svého světla ; ať ho obklopí se všech stran temnoty ! ať ho hlad naučí bažiti po žrádle psově, neboť si ho nezasluhuje ! Pes líže mu nohy a ruce, by mu projevil vděčnost ; ale já jsem prolil svou krev za nevďečníky . . . Házeli mi ho na tvář by tupili mou něžnou lásku . . . Chci vše zničit !

Nenechám na zemi leč zrno dobré, abych je zasel znovu. Stvořím novou zemi a nová nebesa.

Země v bláto se proměnila. Není již trávy, svěžích trávníkův. Stromy jsou zničeny, zkaženy ! Křišťálové proudy vodní vysušeny jsou ! Moje holubice už nemá hnízda. Půda se otrásá ! Moře se bouří po-

chmurným hukotem. Toť konec ! toť smrt všeho, co přijalo život ! Prchám, vzdaluju se ! Země už nemá žádné opory.

Toť již již hrozící převrat, jakého nikdo nikdy nespatrił. Toť začátek věčnosti pro tři čtvrtiny lidstva.

POJĎTE, PŘÁTELÉ MOJI, POJĎTE ! VEJDĚTE
do archy ; pojme vás všechny, abyste neměli žádné strasti. Já, váš Bůh, přicházím osušit vaše slzy, přicházím potěšit vašich srdcí.

Uchování
spravedlivých

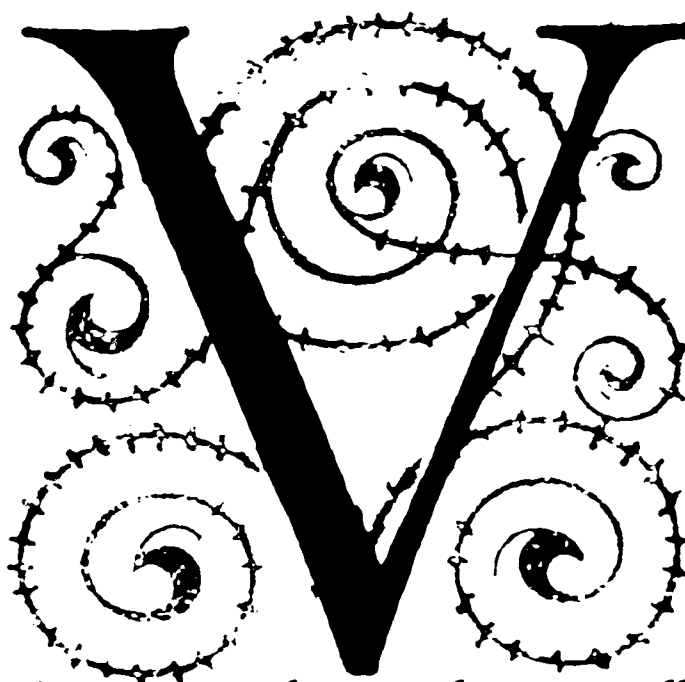
Moji jsou, tito požehnání mého Otce, s nimi jsem spojen : oni mne milují ! Miluju je tak, jako bývá něžná matka samá láska k dítěti, jež zachránila z jisté smrti.

Poskytnu jim z nebezpečí útulku. Skryju je do svého srdce, jako kvočna skrývá pod křídla svá kuřátka.

Hle, co nevidět spořádám svoje válečné oře a povolám svých chrabrých kyrysníkův . . .

Hle, vojsko Gedeonovo : ať hlaholí trouba kolem města, jež samo od sebe se vydá vyhubení . . .

Vytrhněte, rychlí andělé, ke zmrzačenému národu. Uchovejte ho jeho zkázy . . . , ušetřte těch, kteří jsou pro mne !

TĚCH DOBÁCH
nespočetných zlo-
činův andělé odle-
těli zaklepat na
dvěře nevěst Krále
Nebeského. Ty pa-
dly na tváře před
nebeskými posly :
udeřily se v prsa...
Řekly všechny spo-
lečně se vzlyko-
tem ve hlase, se

slzami v očích, se srdcem změdleným : „Svatí An-
dělé, naši mocní ochráncové, naši oddaní přátelé...
doneste Králi, našemu Ženichovi, pro jehož lásku
jsme vše opustily, nový závazek, ve který vcházi-
me před očima nebe i země, že budeme žít i umí-
rati na Kříži, jež jsme si vyvolily za svůj podíl v
tomto věku zvrácenosti a zločinův. Žádáme si o-
plátkou od našeho božského Ženicha milosti a sli-
tování pro vlast, jež nás zrodila. . . Pane, bij ! bij
ranami zdvojenými na to, co máš nejdražšího na ze-
mi, kterou Tvoje božské pomsty rozhodly se pohl-
titi... Tvoje krev, ó Králi, náš Ženichu, naše jest ;
Tobě náležejí naše zásluhy, věříme, že vše jest mož-
no Tvému milosrdenství, a doufáme, že od něho si
všeho vyprosíme, obětující tento nesmírný poklad.

Tvoje velebné Srdce jest výkupným lidského po-
kolení : budeme je obětovati Tvému nebeskému Ot-
ci, rukama Tvé Neposkrněné Mateře, od prvního

svítu zory až do slunce západu. Zde nikdy nebude noci. U nás bude vždy hodina usmiřování : budeme bdíti vytrvale, držíce svoje rozžaté lampy. . .

Ó Ježíši, čeho více můžeš vymáhati od slabých tvorův ?

Och ! buďte požehnány, moje věrné milé, útěcho mého Srdce, moje radosti a moje slasti, proč vás nemohu spojití všech se sebou v tuto chvíli, bych učinil konec vašim úzkostem !

Pozdvihněte oči : pohleďte na svého Ženicha. Strojí se vás korunovati . . . Nevím, co učiniti ; nechati vás dále na tomto světě ; spojití vás úže se svým Srdcem tím, že bych přefal nit, jež vás zadržuje v zajetí ? . . . Ale vy mne žádáte, pro moji slávu a spásu duší, bych vás nechal na Kříži. . . Kdo zvítězí ? Moje láska mi činí násilí ! . . . Chvátám vzítí vás se země dříve, než změním její tvář ! . . .

Svatí andělé, závidíte jim jejich slávy . . . Trpěti, stále trpěti, trpěti pro Boha, kterého milujeme, jest více než se kochati sebou samým ! . . . Žijuf já ve vás, moje nejdražší ! Vašimi údy trpím. Vašimi srdci obětuji se bez ustání spravedlnosti svého nebeského Otce, bych zastavoval jeho spravedlivý hněv ! . . .

Zůstaňte tedy ještě, aby žeň byla hojná ; připravil jsem svoje obilnice ; jsou rozsáhlé jako svět ! Moje přání jsou vašimi přáními. Získávají duší, nešetříc žádných obětí, toť vaše poslání ; následovati svého ukřižovaného Ženicha, toť vaše vroucí tužba. Zůstaňte, moje nejdražší, neboť bez vás zkažený svět by zůstal ve smrti.

Dlužno, aby přišel zase k životu; dlužno, aby přinášel důstojné ovoce pokání. Jste solí země; budete ji uchovávat, by rodila mnoho ovoce.

Ach, moje drahé a oddané přítelkyně, Syn Boží jest zapírán, jeho kříž jest šlapán nohama od otcův, matek, bratrův a sester, kteří jsou vašimi příbuznými. Utěšte se! to, co trpíte, byste dosáhli jich obrácení, nikterak se neztratí: přivedu je zase do ovčince. Uvidíte je na vlastní oči v den posledního Soudu; podívíte se, spatřující je na mé pravici... Budou spaseni skrze moje zásluhy a moji krev!...

Dcera lidu byla vyvolena za svého souhlasu, by nesla polovici času tíhu Boží pomsty...

Ó moci modlitby! takto jste spásou zchátralého lidstva ke konci Časův a chráníte ho strašlivých hromův Pána, popuzeného proti národu zpronevěřivšímu se svatým zákonům, národu, jemuž byla dána údělem tučnost země, jež oplývá lékem a strdí, v níž roste nejčistší pšenice.

Rajští andělé, zapějte *Hosanna in excelsis!* Francie byla upadla na dno propasti, a ruka Páně ji z ní zase vyprostila.

Už tomu na vždy konec: milosrdný a dobrotivý Pán přijal milostivě naše pokání! Raduje se, že nás zase našel.

HLE, ZNOVU ZJE-
vuje se mezi lidem
svým . . .

Po trestech
usmíření Bo-
ha s Francií

Jděte, praví An-
dělům, hleďte v la-
sti, kterou miluji . . .
Ať se zabije tučné
tele! Ať se připraví
hod skvostný! Mám
roucha královská!
Mám démanty, bych
ji okrášlil! . . . Ne-

bude už posledním z národův! Ať se jí připraví místo
po mé pravici, neboť jí chci dáti políbení pokoje a
usmíření! . . .

Ať předstoupí *ta, již jsem vyvolil, by vnesla
moje Jméno až v nejzazší kraj světa*; ať před-
stoupí ke mně! Nemíním si už vzpomínati na její
minulé nepravosti!

Budu ji milovati láskou silnější než v minulosti:
neboť mé něžně milované dítko, jež jsem ztratil, jest
zase nalezeno! . . .

Jsem Bůh Abrahamův, Isákův a Jakobův. Jsem
Bůh, který činí divy . . . Neopustil jsem svého lidu
ve chvíli jeho úplného shroucení.

Ó Israeli, lide můj, moje vinice vyvolená, proč
jsi byl na čas pod nohama svých nepřátel! . . .

Bil jsi se v prsa; vyznal jsi se srdcem skrouše-
ným a pokorou Pánu svému Bohu svou nepravost,
neboť paprskem mé milosti ozářilo tě nebeské světlo.

Čeho jsem neučinil, bych tě přivedl zase na přímou cestu svých přikázání?

Přál jsem si tvé spásy. Hle, proto jsem bral metly své spravedlnosti, bych tě bil ranami zdvojenými, až bych dosáhl od tebe nějaké změny.

Vzýval jsi Boha milosrdenství, kál jsi se. Zde jsem! zde jsem, jsem u tebe, ničeho se neboj; vzdávej mi díky, neb od věkův jsem tebe miloval . . . Dal jsem ti toho nesporné důkazy, darovav ti své srdce . . . Jest tvoje; jest tvým statkem, tvou spásou, tvým životem! . . .

Ó Israeli, můj výboji, co bylo na mně, bych pro tebe učinil, a neučinil jsem toho? . . .

Co ti říci, ó něžně milovaná ovečko, vyvolená mé lásky? Hle, běžím do propasti, do níž uvrhla tě tvoje bláznivá láska k rozkošem smyslným; hle skláním se k tobě, bych tě vzal na lokte, bych si tě dal na ramena a zanesl tě zpět do ovčince. Jest mi tě líto! Hle, otvírám před tebou zelenající se louku; hle, vyvádím čisté a křišťálové vody, jež tě brzy přivedou zas k životu; hle pomažu ihned tvoje rány balsámem radosti a sladké útěchy . . . Jsem Pastýř dobrý, dávám život svůj za svoje ovečky; ovečky moje mne znají: slyší můj hlas, a bude už toliko jedno stádce a jeden pastýř.

Vlk se již nedostane do mé salaše. Král bude držeti ho v dálce přítomností své urozené stráže. Och jak jsou krásny stezky mého lidu! Jsou vonným kvítím vystýlány; úroda vzchází pod jeho kročeji, po jeho pravici, po jeho levici . . .

Stezky mého lidu jsou novým rájem slastí ; on se raduje, nalézá zalíbení nikoliv už v sobě, nýbrž ve Mně ; všemi svými skutky má na zřeteli moje největší oslavení.

Hle, člověk proměněný ! Zachovává věrně všechna moje přikázání. V den, který jsem si vymínil, jeho soumar zůstává na nivách : podivuje se po svém trávníku posetému kvítím ; jde uhasiti žízeň k řece, jež svlažuje lučinu ; naslouchá po svém radostnému zpěvu nebeského ptactva. Nabírá sil na zítřek, by lépe sloužil svému pánu ; takto velebí za všechno stvořitele . . . Budiž člověk na hovado lidský, neboť tak tomu chci : ať vše v přírodě odpočine.

Hle, člověk, tento král přírody ! Jakmile se rozbřeskne, Anděl, jeho strážce, jeho přítel, jeho bratr, zpívá mi na loutně jeho jásavou modlitbu. Také mu žehnám : celičký den jsem s ním ! . . .

Hle, v neděli a ve dny sváteční, oděn svými nejpeknějšími šaty, ubírá se radostně do chrámu Boha živého ; s úctou vystupuje po jeho schodech ; vchází dovnitř, vrhá se na tvář, klaní se mi, velebí mne, děkuje mi za moje dobrodiní. U Stolce pokání očisťuje se ze skvrn hříchu ; u stolu andělského požívá Chleba silných, obilí vyvolených . . . opájí se vínem nebeského milování !

Pochodeň víry ho osvěcuje, láska mého Srdce se ho dotkla ! . . . Ať shromažďuje pro svoje dítky a svoje vnuky až do čtvrtého pokolení . . .

Hle, toto pokolení cudné a statečné : nalezlo v ostříhání mých přikázání velikost, blahobyť ; slovem,

mnou dostává se mu všeho dobrého. Pro život věčný mu uchovávám blaženost a požívání mne samého.

Kdo způsobil tuto proměnu? . . .

Slyšte! . . . Popatřte tam dolů . . .

Nástupce Petrův, stojící na Vatikánu.¹

Na trůně Francie Král Nejsvětějšího Srdce.

Národové narazili na sebe a ve svém hněvu zlomili si meče

Země se třásla ve svém zděšení . . .

Toť Král velekřesťanský; toť

Orel k jeho nohám padl! . . . Postupuje krokem obřím . . .

Před ním kráčejí andělé. Nese korouhev kříže, na jeho brněních obraz Nejsvětějšího Srdce. To jest silou jeho paže.

Bůh jej stvořil. Bůh dal mu podobu po své libosti . . . On vrhl se do Jeho rukou jako měkký vosk se zcela poddává kadlubu umělcovu.

Francouzové, hle, váš Král!

Jeho rozkazy jsou mými rozkazy, pravil Pán. On udržuje pokoj v zemi, potěšuje chudého svými štědrými dary, pomáhá dělníku ke zdaru; povyšuje a zušlechťuje ženu, neb obnovuje posvátnost křesťanského manželství; přivádí kněze k loži umírajícího, by mu ukázal nebe; přiváží nebožtíky do chrámu

¹ Jestliž na tuto dobu předpověděno veliké schisma v Církvi, jež bude mít i svého papeže, a pravý papež, jehož jen hrstka křesťanů se přidrží, dlíti bude mimo Řím, ale na konec tento pravý papež uveden bude do Říma a zvítězí.

Beránkova, by se jim tam dostalo poslední modlitby s kadidlem nesmrtelnosti.

Ó panny samoty, prostřené u paty svatých oltářů, vzdávejte díky svému Ženichu ukřižovanému! Vstoupil zase na své místo v upokojené Francii...

Připravte si lilie a růže, byste mu vystlaly cestu... Váš nebeský Ženich jest ctěn mezi námi! Jest nošen našimi ulicemi u vítězné slávy... Urozená stráž *Krále velekršesfanského* jde před zastupem; malá nevinátka drží v rukou palmy a pastýřské hůlečky; jejich plavé vlasy jsou ověnceny vavříny, růžemi a hvozdíky... Hrají si pod oltářem, splývají s kadidlem obětovaným Věčnému!

Trůndobrotivého Ježíšerozzářil se zase svojí skvělostí.

Ustaňte na chvíli ve svých příliš strohých postech, ověncete se růžemi, toť symbol vaší vroucí lásky.

Lid francký ve svých úchvatech veselí volal: Kristus jest Král! Kristus jest Bůh!

Prosili jste o to vroucí modlitbou: Bůh vás vyslyšel!

Bůh oslavil svůj lid; rozpomenul se na svoje sliby!... Pán Bůh našich otcův nás trestal, ale zachránil nás z věčné smrti... Jeho Srdce zůstane mezi námi až do dne Soudu.

Takto dobrotiv jest náš Bůh. On nebál se své muky, by nás přivedl zase na pravou cestu.

Potomstvo, jež přijde, bude Ho chváliti, bude Mu dobrořečiti... Bude zpívati na harfě píseň naší vděč-

nosti . . . Při jeho zpěvu naše kosti budou se chvěti ve hrobě, neboť spatřili-li jsme slávu Páně, jsme za to zavázáni jeho velebnému Srdci.

Pán nás oslavil před našimi nepřáteli, dal v naši službu svoji sílu . . . Povýšil nás jako cedry libánské . . . Osušil naše slzy, potěšil naše srdce, slyšel úpění naší Matky. Plakal nad našimi neštěstími . . . Co jsme mohli učiniti na svou obranu ? . . .

On povstal ! On povstal, náš Spasitel ! Slyšel naše volání ; přispěl nám na pomoc ; dával nám novou sílu ve dnech, kdy jsme bývali přemoženi. Připustil si k srdci naše pokoření ; spasil nás.

Viděli jsme Ho u veškeré jeho velebnosti. Neposkvrněná Panna a Archanděl Svatý Michael přebývali u nás. Bojovali za nás.

Andělé, kteří jsou našimi bratry, nás ostříhali. Zachránili nás ze smrti. Spatřili jsme svoje bratry bídne zničeny, aniž mohli co učiniti, by si zachránili život. Smrt je sklídila, jako vichr zdvíhá prach hlavních silnic . . .

Až tam jsme se octli ! trnuli jsme a třásli jsme se jako z pola vyrvané síti ; už jsme nestáli ; děs jako by nás byl zničil ! Zdálo se nám, že jižjiž zanikneme, jako zanikli naši bratři . . .

Nikterak se tak nestalo : Pán neráčil udusiti troudu, ze kterého se ještě kouřilo. Znovu jej roznítil ! Vzpomněl si na *Smlouvu* a na přípověď, kterou se zavázal svým nevěstám, pannám . . . Vyslyšel je.

Ony již předem zavřely se do žalářův ; mrskaly svoje nevinná těla, by odpykávaly naše zločiny . . .

My jsme jimi opovrhovali, dívali jsme se na ně jako na *zahálečné mrzáky* Hle však, jejich vroucí modlitba prorazila zdi jejich dobrovolného žaláře, vystoupila k Bohu našemu, kterým jsou něžně milovány . . .

Jim náleží čest, po Bohu našich otcův, po Neposkvrněné Panně a Archandělu Svatém Michaeli, máme-li dnes Francii, vlast našich předkův !

Země Jakobova naše jest ; Andělé vystupovali po tajemném žebříku s darem našich slz ; získali a přinesli nazpět příznivý rozsudek.

Svatí Ráje, bratři naši z Francie přimlouvali se za nás . . . Velepastýřové a kněží, proniknutí lítostí, obětovali krev božské Žertvy ; modlili se v našich dnech neštěstí a káli se za nás . . .

Odmítali-li jsme až dosud učení, jež nám s takovou horlivostí kázali, chceme nyní býti ho bedliví a učiniti si z něho pravidlo svých mravův.

Byli jsme svědky jejich oddanosti na bojištích. Následovali vzorův Kristových, jež nám kázali ; následovali Ho až k obětování svého života : co mohli učiniti více ? . . . Zachránili naše duše . . . Věčná bude naše vděčnost k nim.

Ó Francie, ó vlasti moje, našel jsem v tobě tvoji spásu ! Vztyčíme uprostřed tvého okrsku pomník Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu ! Ono nás vysvobodilo ze smrti ! . . . Již páchly rozkladem naše shnilé údy, červi rvali se o svou kořist ; hrob našich hříchův odnímal našemu zraku Nebe, pro něž jsme byli stvoření . . .

Naši nepřátelé ve své satanské radosti připravovali už kámen, aby přirazili pečet na naši zničenou vlast: již s ní rozhodovali v duchu, jako se rozhoduje s něčím nabytým . . .

Kristus, který nás miloval láskou bez míry, protřel zrak jejich ďábelským záměrům . . . Jako už tolikrát, Kristus jest vítězem nad životem i smrtí! . . . Budeme mu vzdávati chválu na věky v jeho chrámu, po dny rozkvětu, jež nám přislíbil.

Bychom zvěčnili svou vděčnost k Němu, dáme svoje zlato, svůj vítězný meč, své klenoty a své diamanty, bychom zvýšili jeho stkvělost.

Naše děla budou roztavena, by se z nich postavila obrovská socha Krista, výbojce Království Frankův. Vztyčíme ji s hrdostí do průčelí památníku, zbudovaného na oslavu Nejsvětějšího Srdce . . . Bude naším hromosvodem až do konce časův.

S

TEZKY MÉHO
lidu jsou novým rá-
jem slasti; on ko-
chá se, nalézá zalí-
bení nikoli už v so-
bě, nýbrž ve Mně;
ve všech svých či-
nech má na zřeteli
moji největší slávu.
Člověk jest promě-
něn! Věrně zacho-
vává všecka moje

Království
nejsvětější-
ho Srdce*

příkázání. Nyní jsem Králem, panuji, jsem vlád-
cem, dobyl jsem všech království!...

Porazil jsem šelmu sedmihlavou. Přikoval jsem
v peklech draka propasti! Už z ní nevyjde leč až
na konci časův, by svedl poslední zápas s požeh-
nanými mého Otce.

Moje láska má vás plně v moci! Prolomte vše,
pronikněte vším, co se vám staví na překážku; vše
přitáhněte k sobě. Daleké ostrovy budou vám ot-
vírati cestu, a hladoví vlci budou vám padati ke
kolenám.

Sem spěchejte, národové sousední, vy, kteří spí-
te spánkem smrti!... probudte se!

Jsem začátek i konec. Jsem Věčno! Můj život
náleží mně; dávám jej, aniž jej ztrácím. Rozestírá
se až na kraj světův nejodlehlejších; není místeč-
ka, kde bych nebyl: náležejí mi končiny nejodlehlejší.

* Jež dle Tajemství La Salettského potrvá 25 let.

Jsem Oceánem : oblévám a zavlažuji všecku zemi. Jsem slucem : Osvěcuji všechny světy. Jsem oblohou s miriadamí hvězd : Jsem nebem nebes ! Kdo má mne, má život ; kdo mne miluje, živ jest ze mne, a Já živ jsem v něm . . .

Služte Pánu s láskou a velkodušností, vy, kdož bojujete dobré boje Páně na zemi : On vás vidí, slyší vás, chodí za vámi, jako chodí kvočna za kuřátky, by jich ochránila dravosti krvežíznivých ptákův.

Vzdávejte chválu a dobrořečte Pánu, hvězdy a planety.

Ať slunce svým líbezným teplem přivádí vše k rozkvětu ; ať potěšuje přírodu svým živoucím jasem . . . Ať omlazuje člověka, proměněného ve mne !

Země, rod' kvítí a ovoce . . .

Křišťálové řeky, nepustošte již úrodné země, balsamované vůněmi, tecte, tecte stále ; vlévejte se mírně do Oceánu ! . . .

Vlny, hrejte si v lůně moře ! zhlížejte se v nebi nebes ! Noste k přístavu ty, kdo se s důvěrou odevzdávají božské Prozřetelnosti.

Žraloci a velryby, postrachu námořníkův, nepodbírejte již plavidel řízených těmito lidmi, kteří mne milují a kteří mi slouží se srdcem přímým a bezelstným ! . . .

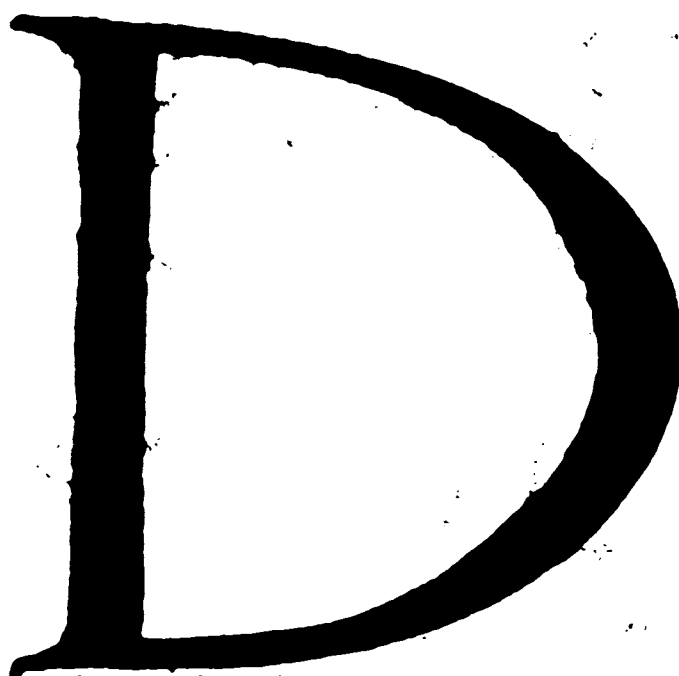
Ryby mořské, nechávejte se chytati do sítí ! Buďte vybranými pokrmy těm, jež jsem vykoupil svou krví ! . . .

Kouzelní ptáčci všech čeledí, zpívejte, zpívejte vždy o krásách přírody ; míhejte se povětrím ; pro-

**hánějte se svým střelným letem prostorem nebes;
vzdávejte za vše chválu Stvořiteli.**

**A vy, obyvatelé lesa, zůstávejte daleko od lidí,
jež byste snad polekali.**

**Takto poslouchá mne všecko stvoření : okouzlu-
je, občerstvuje, vyživuje člověka, krále přírody, z
lásky k němuž jsem vše vyvodil z ničeho; neboť
podivuji se sám sobě v člověku, jehož jsem stvořil;
ale hraju si se světy, jako si hraje dítě s hračkou.**

DOBY POSLEDNÍ
se blíží. . .

Jako sluncerych-
le mizí, když jest
na svém sklonku,
tak léta Časův vrá-
tí se co nevidět v
propast nicoty.

Já, váš Pán a Mi-
str, pravím vám:
Nezavírejte svého
srdce námluvám

mého srdce. Dám království svého Otce všem těm,
jež mi přivedete, budou-li chtít uvěřiti ve mne a
bíti se v prsa.

Obejmu je s něžnou láskou, a nejlepší místo bude
pro ně.

Hle, kterak Bůh oslavil svůj lid.

Panování Krále Bohdana již již chýlí se ku kon-
ci. . . Podoběn fénixu pouště, půjde složit svoje že-
zlo a svoji korunu na hrob Kristův, kterého nám
získá jeho zkvétající panování.

Hle však, konec Časův nastává.

Drak propasti jest odpoután. . .

Spravedliví připravujte se na utrpení a na smrt
v družině Beránka obětovaného.

Jeho království bude triumfovati polovinu času.

Povzbuzujte se vespolek ; ať nikterak neochabuje
víra vašich vnukův ! Odvahy bude potřebí, jako jí
jest potřebí dnes.

Lstivost Falešného Krista, před nímž budou chtít skloniti vaše hlavy, bude veliká !

Mějte se na pozoru ! Bděte a modlete se, neboť duch jest ochoten, ale tělo jest slábo.

Neztrácejte s očí svého Spasitele, svého Vykupitele. . . Hle, přichází jako blesk, který se zjevuje na východě a mizí na západě. . . Tak bude můj příchod mezi vás.

Nabudete odvahy a ráznosti v době zkvétajícího panování. . . Moje láska zapustí kořeny do vašich srdcí. Zmohutníte v odříkání se sebe i všeliké žádostivosti ; stanete se milovníky Kříže svého Spasitele.

Jeho milosti nebude se vám nedostávat.

Zdvojím, bude-li třeba, svou péči o svoje miláčky. Budu státi při nich ! . . .

Nesmutněte. . . Satan bude míti moc jen omezenou ; poznáte ho po jeho odporných naukách.

Jeho přívrženci budou znamenáni na čelech a budou chtít poznamenati i vás.

Ale vy si jich nehrubě budete vážit, budete jimi opovrhovati, budete zápasníky víry ! . . . Necháte se zabít v oběť jako něžní beránci : takto osvědčíte moc mého Božství.

Tato doba bude ukrácena pro spásu mých vyvolených.

Pošlu Henocha a Eliáše, svoje dva proroky, by vás připravili na Poslední Soud.

Nemylte se : těch, jež uvidíte odcházeti, těch ne-následujte. Cesta, již si volí, není cesta dobrá. . .

Ať vám říkají cokoliv, neslyšte jich ! Neboť v nich nejsem živ ; to jsou údy oddělené od hlavy . . . toť viditelná smrt, toť snižující smrt společnosti.

Nezřídil jsem dvou Církví. Založil jsem toliko jedinou, kterou jest Církev Katolická, Apoštolská a Římská, mimo níž nikterak není spásy.

Hle, moje slovo : vše, co se nesrovnává s tímto dogmatem vaší víry, jest jenom lež a podvádění.

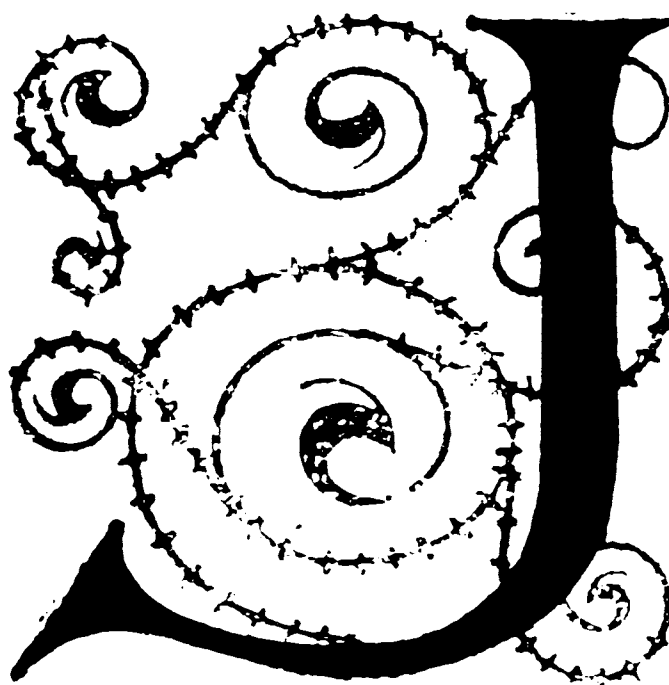
Dostane se vám naučení od mých dvou Prorokův, kteří vás budou síliti, aby vás neporazil děs.

Budou konati divy, jakých nebude vídáno až do té doby.

Na jejich slovo, v danou chvíli, Falešný Kristus bude střemhlav svržen se své strojené výše do propastí Pekla . . . Země se pootevře . . . vychrlí plamen, jenž ho má šířiti po celou věčnost !

Budete zase zpívatí po vzoru svých otcův píseň šťastného osvobození . . .

Doba, jež má přijíti po těchto velikých souženích, bude krátká.

Á, KTERÁ ŽIJU
v slzavém údolí, u-
slyšela jsem hroz-
ný rachot a pra-
skot... Země ztra-
tila svou rovnová-
hu, rozplynula se
v nicotu... Hlas ja-
ko hrom silný pra-
vil: Hle, všemu jest
konec! . . . Věky
pominuly . . . Na-

Poslední
soud

stává Věčnost! Andělé hrůzy stojí ve čtyřech úhlech
světa, který jest proměněn v obrovskou rakev.

Slyším strašlivou troubu, jež volá: Ó mrtví, vsta-
vejte! Pojdte a stůjte k závěrečnému soudu!

A hlas Jehovy, silnější než hřímání za bouře, mi
praví! Pohleď! pohleď naposledy . . . Co vidíš?

Pane, Bože všemohoucí! vidím nesmírnou rovi-
nu, které můj pohled nemůže přehlédnouti . . . sly-
ším hlomoz prudkého větru . . . nyní vidím vír pra-
chu, který oživuje . . . toť prach mrtvých! . . .

Pane, Bože všemohoucí! vidím, jak tento prach
vydává kosti . . . jsou to hromady kostí nebožtíkův! . .

Pane, Bože všemohoucí! vidím, jak kostry vsta-
vají!

Pohleď ještě! . . . Pane, Bože všemohoucí! Sly-
ším praskání svalův a šlach nebožtíkův; vidím, jak
se utváří maso, vidím, jak je potahuje kůže; vidím,
že vzali na se táž těla, jaká měli za živa . . .

Poslouchej ! . . . slyším šumot vesměrný !

Hle, praví jakýsi ještě silnější hlas, všechna pokolení obnovena, od prvního člověka, jehož jsem uhnětl svýma rukama z hlíny země.

Každá duše poznejž svoji schránu a oživiž ji mým božským dechem. Duše člověkova jest nesmrtelná! Měla kdysi počátek, ale nebude míti nikdy konce.

V mžiknutí oka všechno pokolení lidské bylo rozděleno ve dva tábory. Syn Boží živý, velebně zahalený královskou korouhví Kříže, sestoupil s nebe; na tisíc milionův Andělův neslo palmy a věnce a skýtalo podnože jeho nohám.

Neposkvrněná Panna Maria podpírala se o jeho pravici, jako se podpírá nevěsta o rámě svého ženicha. . . Dav oslaveného vojska tvořil oblak, podobný prvnímu vzplanutí zory ; a brzo slunce slávy poskytlo mým oslněným očím nové končiny, odkud mi bylo dáno shlédnouti Oceán oceánů, nesmírnost nesmírností nebe plamenného. . . onoho sídla nepřístupného zavrženým. . .

Jsou tamto ! Jejich žalostné výkřiky mi praví, že zahlédli krásu nebes ! . . .

Hle! velebná Trojice již bude hlásati! Třikrát svatý Trojúhelník jest svatozáří nad hlavou Syna člověka . . .

Dobří jsou na jeho pravici ; zlí jsou na levici.

Bůh Otec hlásá tato slova: „Hle, Syn můj přemilý, v němž se mi zalíbilo. Poslouchejte Ho“.

Archanděl svatý Michael drží váhy. Míval důležitou povinnost, státí při lidech v poslední hodině.

Přimlouval se za všechny u Svrchovaného Soudce živých i mrtvých! Dobré skutky každého jsou vkládány do misky pravé; činy špatné jsou vkládány do misky levé. . .

Tehdáž skryté nepravosti mnohých spatří se v jasném světle Věčnosti, a každý před očima všeho světa vezme odplatu, jaké si zaslouží svými ctnostmi. . . nebo strašlivý trest, z něhož na věky nebude obhajby, za svoje činy špatné. . .

Tento soud bude se dáti všemohoucností Krista Ježíše. Kolem něho bude dvanácte apoštolův, svědkův jeho smrti i jeho vzkříšení.

Trvání tohoto soudu bude velmi krátké; neboť jako jest Bůh nepochopitelný našemu omezenému rozumu, i toto závěrečné Dílo Časův bude nepochopitelné.

Hle, cíl, pro který Bůh stvořil člověka k svému obrazu, tvora obdařeného vyšším chápáním; obdařeného mezi všemi živými tvory nesmrtelnou duší, určenou Stvořitelem všech věcí, by Ho poznávala, by Mu sloužila a tím aby získala si života věčného.

Hle, účel, pro nějž stvořil světy.

Ve své lásce ráčil ho vyrvati záhubě věčného zavržení, poslav svého jediného Syna, který jest Bůh jako On, na zemi, by ho vykoupil vylitím své krve!

JSEM PŮVOD-
cem všeho, stvořil
jsem vše svým slo-
vem. Moje tvůrčí
slovo učinilo vše.
Pak jsem odpoči-
nul. Radě se, po ú-
vaze, sám se sebou,
řekl jsem: Učiňme
člověka k obrazu a
podobnosti své-
mu. A jako jsou v
nejsvětější Trojici tři osoby, jsou v člověku tři schop-
nosti, totiž : *paměť, rozum a vůle*.

Paměť vzpomíná si na moje dobrodiní, obdi-
vuje mne.

Rozumem postihuje ve svém duchu božskou
podstatu (aniž mne úplně chápe), miluje mne a klaní
se mi.

Svou *vůli* řídí všechny svoje činy k mé největší
slávě.

Takto učinil jsem člověka dokonalého; nedal jsem
mu pudu zla, tvoře ho: dav mu svobodné rozhodo-
vání jeho vůle, učinil jsem s ním jako Pán.

Položil jsem podmínku: totiž nedotýkati se stro-
mu vědění dobrého a zlého. Proč mne byl neposlu-
šen? Bylo nezbytno, aby člověk závisel na svém
Stvořiteli; sice by byl býval sám Bohem.

Jest však toliko *jediný* Bůh a není možno, aby
jich bylo více.

O člověče! vrchole díla mých rukou, miloval jsem tě láskou bez míry.

Po tvém pádu mohl jsem tě pokutovati trestem nezrušitelným. Proč jsem toho neučinil?

Poněvadž jsem tě miloval láskou bez míry! Zamiloval jsem si tě, poněvadž jsi mým obrazem.

Hle, proč jsem sestoupil s nebe, vzal na se tvou podobu a ukryl se v toto tělo z masa, bych žil tvým životem, bych trpěl tvými bolestmi, pracoval s tebou, bych umřel na kříži a smyl tvoje první přestoupení v lázni své krve!

Takto se naplnilo tvoje vykoupení.

Já tedy, druhá osoba Nejsvětější Trojice, stal jsem se člověkem.

Jsem člověk i Bůh zároveň...

Nepřestáváje býti Bohem, stal jsem se člověkem: nepřestáváje býti člověkem, jsem Bohem: Bohem jako můj Otec, kterému jsem zaplatil vaše výkupné, Bohem jako Duch Svatý, láska Otce i Syna.

Jsme tři osoby v Bohu a jsme toliko *jediný a týž* Bůh!

Tělo člověckovo bylo pojato za choť od Syna; člověčenstvo jest jeho výbojem, ačkoliv při tom spolupůsobily všechny tři Osoby.

Takto jest Bůh spojen s člověčenstvím.

Snažiti se o změření hlubin tohoto tajemství jest bláznovství, neboť Bůh nemůže býti pochopen: Nebyl by už Bohem.

Neboť kdo řekne Bůh, vyslovuje bytost naprostou, bez soupeře co do jména, bez soupeře co do

moci, velikosti, slávy, milostivosti, dobroty; slovem toť jakési *Vše-Věčno*, jež nikdy nemělo počátku a jež nikdy nebude mít konce... a vše bere původ od *Něho*. Toť zase tajemství.

Vše v člověku jest rozumu omezenému tajemstvím. Takto jsem učinil člověka.

V den, kdy se tato bytost, člověk, uzavírá sama v sebe, by sama sebe milovala, není již tím, proč jsem ji stvořil.

Stává se zlodějem mých dobrodiní.

Padá, pozbývá své důstojnosti, řítí se do propasti.

Neumírá-li tam, za to děkuje mému milosrdenství, jež ho předbíhá, doléhá na něho, vybízí ho.

A nedostačuje-li řeč lásky, tehdy, ozbrojuje se mečem svých spravedlivých pomst, vyzývá ho, by se zase vrátil k řádu, bije ho, třeba-li, ranami zdvojenými.

Nemohu dopustiti, by zahynulo dílo mých rukou. Moje láska vítězí nad mou spravedlností.

Miluje je, miluji sám sebe, poněvadž člověk po duších andělských jest nejdokonalejším tvorem, jaký vyšel z mých rukou.

Nestvořil jsem člověka, abych byl šťasten, nepotřebuji nikoho! Ani v nebi, ani na zemi nic nemůže rozmnožiti ani zmenšiti mé blaženosti...

Takto mám Sám sebe, vládnou Sám sebou. Moje dokonalosti jsou bez mezí tím udělením Mne samého.

Moje učení jest jediné, jest ryzí, jest svaté; nemůže býti ani rozděleno ani rozmnoženo ani ztenčeno.

Takto jsem vám je dal v úplné jeho dokonalosti.
Neusilujte pochopiti tajemství, jež jsem vám skryl.
Až budete se mnou v Království mého Otce, nebude
už pro vás tajemství . . .

Budete mne chápati v mých dílech, pokud jen du-
še oslavená ve mně může chápati Boha.

Budete se mnou sjednoceni, jako já jsem sjedno-
cen s Otcem a Duchem Svatým : bude to říše bla-
ženosti a věčné lásky vašeho Boha . . .

A tato říše nebude míti nikdy konce. Nyní, jako
na počátku, jsem s vámi až do konce Věkův.

Slyšte moje volání ! Jsem jediné a pravé dobro,
jež vás chce rozžhavití touž láskou, jakou Já jsem
stravován, horlivostí o slávu mého Otce.

Přilnete-li k blahu chvilkovému, neuvidíte mne ani
neokusíte mé slasti.

Pozdvihněte oči k nebi, kde trůním na stolci
slávy.

Ať láska vládne mezi vámi, jako vládla za času
prvních věřících.

Ať se nespací mezi vámi lidí smyslných, chlíp-
ných, lakomých ani prchlivých.

Poct nechte těm, kteří lnou k zemi. Země nikte-
rak vás není hodna ! Chodte po ní, ani se jí sko-
rem nedotýkajíce . . . Neboť jste stvoření pro větší
věci než pro marnosti světa.

Pozdvihněte oči k Nebi, kdež trůním na stolci
slávy.

Podivujte se přece tomu, co jsem pro vás učinil,
a chápejte to, čeho od vás očekávám !

Očistte svoje ledví i svoje srdce, neboť Já jsem
čistota! Ctěte svoje tělo, zachovávající počestnost,
neboť Já jsem čest a sláva vašeho potomstva. Já,
váš Bůh, stal jsem se člověkem, bych se
s vámi sdělil o svoji Svatost.

Z FRANC. PŘELOŽIL
OTTO ALBERT TICHÝ
TISKL
FR. OBZINA VE VYŠKOVĚ
S POMOCÍ BOŽÍ A
PŘÁTEL STUDIA
VYDAL
V STARÉ ŘÍŠI NA MORAVĚ
ANTONÍN LUDVÍK STRÍŽ
V ÚNORU L. P. 1915
DOBŘÉ DÍLO
SVAZEK
20.